

π. Σπυρίδων Βασιλάκος: “Οι επιστολές του Χρυσοστόμου είναι πραγματικός θησαυρός”

/ [Ενορίες](#)

Ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, πραγματοποίησε ομιλία με θέμα «Τα γράμματα της εξορίας», από τις επιστολές του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 20 Οκτωβρίου.

Στην ομιλία, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισα.

Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος στο [YouTube](#).

Ο π. Σπυρίδων μεταξύ άλλων ανέφερε ότι:

Οι άγιοι μας, μας προσφέρουν εδώ και αιώνες την αλήθεια του Χριστού, μέσα σε πολλά συγγράμματα. Όμως δεν πίστευαν ποτέ ότι οι επιστολές τους θα έχουν τέτοια δημοσιότητα και ότι θα διαβαστούν από χιλιάδες ανθρώπους.

Και γι' αυτό άφησαν τον εαυτό τους ελεύθερο μέσα στις επιστολές κι έτσι μέσα από αυτές, μπορούμε να χαρούμε αυτήν την καθαρότητα, την αρετή, την προσευχή, που έκρυβαν επιμελώς με την ταπείνωση τους.

Οι επιστολές του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, δεν εστάλησαν όταν ήταν στην Κωνσταντινούπολη ως Πατριάρχης, ούτε όταν ήταν στην Αντιόχεια ως Πρεσβύτερος, αλλά όταν ήταν στην εξορία. Είναι επιστολές τις οποίες γράφει μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος είναι ένας μάρτυρας. Κάθε πτυχή και κάθε στιγμή της ζωής του, είναι ένα πραγματικό μαρτύριο. Στην εξορία βιώνει άθλιες κλιματολογικές συνθήκες και πολλές φορές, έλλειψη τροφών και φαρμάκων.

Συνέγραψε 240 επιστολές και βλέπουμε την ανάγκη της επικοινωνίας που είχε, την διάθεση της ψυχής του να κατηχήσει και να διδάξει. Και μέσα σε αυτές, αποκαλύπτεται το μεγαλείο αυτού του ανθρώπου.

Ο άγιος αποτολμά ένα δυναμικό άνοιγμα στον κόσμο, από την ερημιά μέσα στην οποία προσπάθησαν να τον εγκλωβίσουν και να τον φυλακίσουν.

Διασπά το φράγμα της απομόνωσης και της μοναξιάς, για να ευχαριστήσει, να πληροφορήσει, να ενισχύσει, να συμβουλευσει, να παρηγορήσει, να εξομολογηθεί, να επιτιμήσει χωρίς ποτέ να υποτιμήσει. Και γι' αυτό οι επιστολές είναι ένας πνευματικός θησαυρός.

Ο ιερός Χρυσόστομος είναι προσευχόμενη ύπαρξη, συνεχίζει ο π. Σπυρίδων, δεν έχει αφήσει στιγμή χωρίς προσευχή. Κι εκείνος που διαρκώς επικοινωνεί και προσεύχεται στον Θεό, δεν μπορεί να μην επικοινωνήσει με τον άλλον άνθρωπο.

Εμείς φορτώνουμε την πνευματική μας αποτυχία, την έλλειψη της πραγματικής επικοινωνίας στις συνθήκες και τα δεδομένα της εποχής, χωρίς να έχουμε διανοηθεί ποτέ, την δική μας ευθύνη.

Η επικοινωνία του πνευματικού, του αληθινού ανθρώπου, είναι εκείνη που μπορεί να αγγίξει την πιο ευαίσθητη χορδή της ψυχής του άλλου, που μπορεί να φτάσει εκεί που δεν τόλμησε ο άλλος να πάει μέσα του, που μπορεί να ελευθερώσει και να

ξεκλειδώσει όλα τα αιχμάλωτα και σκλαβωμένα, από τον εγωισμό, κομμάτια μας.

Όταν έχω θεία κοινωνία, μπορώ να έχω αληθινή επικοινωνία, γιατί τότε η επικοινωνία μου είναι γέφυρα. Χωρίς θεία κοινωνία, χτίζω τοίχους ανάμεσα σε μένα και τον άλλον.

Η επικοινωνία του ιερού Χρυσοστόμου, ξεκινούσε από την αγωνία του για την σωτηρία της ψυχής των ανθρώπων στους οποίους έγραφε. Από τον πόνο του για τους πόνους των ανθρώπων. Από την προσευχή του, την πίστη του, που τον έδενε μαζί τους. Από την ευθύνη που είχε ως πνευματικός τους πατέρας.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος έρχεται να μας δείξει πως μπορούμε να αποκτήσουμε αυτήν την επικοινωνία, χωρίς να θεωρούμε ότι η έλλειψη της, είναι η ευθύνη κάποιου άλλου ή άλλης κατάστασης.

Βλέπουμε στις επιστολές του, ότι ενώ ζούσε στην εξορία κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες, ζούσε με την χαρά του άλλου ανθρώπου.

Σε άλλη επιστολή βλέπουμε πως ο πονεμένος, ο αδικημένος, ο ασθενής, ο εξόριστος, ο συκοφαντημένος ιερός Χρυσόστομος, δεν βλέπει την δική του κατάσταση, αλλά αυτό που σκέφτεται είναι να στείλει επιστολή σε έναν αρχίατρο, για να φροντίσει έναν άλλο Επίσκοπο.

Δεν σκεφτόταν τον πόνο του, την αρρώστια του, τον πυρετό του, την αδυναμία του, αλλά σκεφτόταν πως να παρηγορήσει την ασθένεια και τον πόνο του αδελφού του.

Στα γράμματα του βλέπουμε, ότι όταν καθημερινά ο άνθρωπος συνομιλεί με τον Θεό και Τον ζει, τότε ο λόγος του, θα είναι μέλι. Και το μέλι αυτό το παίρνει από την γλύκα της παρουσίας του Χριστού στη ζωή του.

Αλλού απευθύνεται σε Επισκόπους και τους άλλους κληρικούς, οι οποίοι βρίσκονταν στο δεσμοτήριο από την ευσέβεια τους κι εκεί βλέπουμε την διάσταση της ελευθερίας που τους δίνει. Τους παρηγορεί και τους δίνει ελπίδα, γράφοντας τους ότι δεν είναι φυλακισμένοι.

Γιατί και ο ίδιος, παρότι ήταν στην εξορία, δεν ένοιωθε εξόριστος, γιατί είχε κοινωνία με τον Θεό και επικοινωνία με τους ανθρώπους, γιατί η εξορία του, έγινε γη της πραγματικής και αληθινής επικοινωνίας με τους ανθρώπους.

Μπορεί το σώμα αυτών των κληρικών να ήταν στη φυλακή, να ένοιωθαν περιορισμένοι, συνέχισε, αλλά το πνεύμα τους είναι αδούλωτο, ελεύθερο, κυκλοφορεί με μεγάλη ταχύτητα και γι' αυτό είναι πραγματικά ελεύθεροι. Μέσα

από το γράμμα του, τους δίνει την αληθινή διάσταση της ελευθερίας.

Στον γιατρό έδωσε την πραγματική διάσταση της επιστήμης, στον φυλακισμένο, δίνει την πραγματική διάσταση της ελευθερίας, στον πονεμένο την πραγματική διάσταση της παρηγορίας.

Σε κάθε έναν, δείχνει ότι η ελευθερία, η παρηγορία, η επιστήμη, δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο, παρά ο άνθρωπος του Θεού.

Όταν διαβάζουμε τα συγγράμματα και τις επιστολές των αγίων, δεν υπάρχει λέξη, πρόταση, σελίδα, που να μην νοιώθουμε ότι οι άγιοι μιλούν σε εμάς.

Και ο άγιος, μας δείχνει το πως θα πρέπει να στεκόμαστε απέναντι στα γεγονότα. Για να επιτρέψει ο Θεός κάτι, όπως παρατήρησε, δεν ήρθε να πάρει, αλλά να δώσει, για αυτό να μην φοβόμαστε και να μην στενοχωριόμαστε.

Και ολοκλήρωσε την ομιλία του

«Η ανάπαυση των αγίων, είναι όταν βλέπουν τον άνθρωπο να αγωνίζεται, να προσπαθεί, να προσεύχεται, να μετανοεί, να λαχταρά, να ποθεί και να επιθυμεί τον Χριστό.

Οι επιστολές των αγίων είναι πηγές πνευματικές, είναι φαρμακεία που έχουν να μας δώσουν φάρμακα. Αλλά κυρίως εκείνο που θα δούμε κι εκείνο που θα ζηλέψουμε, είναι η αγάπη τους, η αγωνία τους, η έγνοια που είχαν για κάθε άνθρωπο.

Μία αγωνία που τους έκανε να υπερβαίνουν τις δικές τους δυσκολίες, να ξεπερνούν τις δοκιμασίες και να συνεχίζουν να προσφέρουν, με μεγαλύτερη δύναμη και σφοδρότητα, τον Χριστό.»